

של אביי, **כשהשוה את קירוייו**. כשלא העמיד את סכך הסוכה על תקרת האכסדרה, אלא עשה את סכך הסוכה בשווה לה ממש, ואין שפת האכסדרה ניכרת בתוך הסוכה, ולפיכך אין אומרים פי תקרה יורד וסותם, לפי שאין ניכר כאן "פי" תקרה. (350)

בסורא מתני להא שמעתא [היו שונים את דברי אביי ורבא] **בהאי לישנא**, כפי שהיא שנויה לפנינו.

אבל **בפומבדיתא** — **מתני**, היו שונים אותם באופן אחר:

סיכך על גבי אכסדרה שאין לה פצימין [אכסדרה שאין לה עמודים סביבותיה רחוקים זה מזה פחות משלושה טפחים, שיחשבו כמחיצות מדין לבוד]. **דברי הכל פסולה**. ואין אומרים פי תקרה יורד וסותם, היות ולא נעשה עובי הנסרים לצורך הסוכה, אלא לצורך האכסדרה.

אבל אם יש לה **פצימין**, בזה נחלקו אביי ורבא:

אבל הכא, בסוכה שבחצר, דעובי הנסרים שבתקרת האכסדרה **לאו להכי**, לסוכה שבחצר, **עבידי**, אלא לצורך האכסדרה הן עשויות, לכן **לא** נעשות הן כמחיצות לסוכה מדין פי תקרה יורד וסותם. (349)

ומקשה הגמרא לאביי, שאמר לגבי סוכה שבחצר פי תקרה יורד וסותם:

תנן שנינו במשנה: בית שנפחת וסיכך על גביו, אם יש מן הכותל לסיכוך ארבע אמות, פסולה. **וכן חצר המוקפת אכסדרה**, אם היתה תקרת האכסדרה רחבה ארבע אמות, אי אפשר להכשירה על ידי כותל הבית מדין דופן עקומה.

וקשה לאביי, **אמאי** אין הסוכה כשרה כשהיה גג האכסדרה רחב ארבע אמות? הרי **נימא "פי תקרה"**, עובי הנסרים שבשפת האכסדרה, **יורד וסותם**, ומדוע צריך להגיע לדין "דופן עקומה", עם ההגבלה שאינה נוהגת דופן עקומה אלא עד ארבע אמות?!

מתרצת הגמרא: **תרנמה**, פירש והעמיד **רבא** את משנתנו, **אליבא דאביי**, לשיטתו

מחיצה גמורה מועילה היא להחשב כדופן לסוכה, מכל מקום "גוד אחית" לא אומרים בכהאי גוונא, הואיל והלכה למשה מסיני היא, ולא נאמרה אלא כאשר נעשתה מתחילה לצורך חלל זה. אבל באכסדרה שיש לה פצימין, אף שנעשו הפצימין לצורך האכסדרה ולא לצורך הסוכה, כיון שאין אויר שלושה טפחים ביניהם הרי הם כמחיצה גמורה ומועילה כדופן לסוכה, אף שגם לבוד הלכה למשה מסיני היא.

350. כתב רש"י: כל תקרת גגותיהן שווה היתה, ולא שיפוע כעין שלנו, אלא כתקרת עליות.

אין לסוכה מחיצות כלל, והרי אביי אמר לעיל, "בהיה מודינא לך, משום דהוי כמבוי מפולש", ומבואר, שאפילו היתה הסוכה מוקפת בשתי מחיצות לא אומרים פי תקרה כיון שהרבים בוקעים בה, כל שכן בסוכה שאין לה מחיצות כלל שאין אומרים פי תקרה?! וראה ילקוט מפרשים.

349. **ופירש רש"י**: פי תקרה זה לשם אכסדרה נעשה, להיות מחיצה לחלל זה ולא להיות מחיצה לאויר שחוצה להם. ואף שאם היתה זו